

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a ještě k tomu přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámovy náruči. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náruči Lazara. A zvolal: ‘Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň koneček prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.’ Abrahám však odpověděl: ‘Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.’ Boháč řekl: ‘Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.’ Abrahám odpověděl: ‘Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!’ On však odporoval: ‘Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.’ Odpověděl mu: ‘Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.’” (Lk 16,19-31)

Úryvek z Písma hovoří o vztazích a o trestech. To jsou dvě myšlenky, kterým budeme věnovat pozornost. Úvahu o vztazích začneme vtípem. Po kázání o tom, jak se všichni spravedliví sejdou v nebi, si manželé povídají: „Miláčku to je krásné, že budeme i po smrti navěky stále spolu.“ „Nestraš! Smlouva přece zněla: Dokud nás smrt nerozdělí!“

Evangelium o boháči a Lazarovi nám říká, že se **po smrti setkáme nejen s Bohem a se svými přáteli, ale i s těmi, kterým jsme v životě ublížili, či s těmi, kteří ublížili nám.** Nejen zlými skutky, ale třeba i svou lhostejností. Oběťmi nevšímavosti jsou často ti nejbližší, které známe jménem. Postávají u našich dveří a byli by vděční za zbytky, co házíme na zem. Ty promrhané zbytky nemusí být jen jídlo, ale třeba i čas promarněný u internetu či televize. Pán nás dnes volá: „**Všímej si svých blízkých, věnuj jim pozornost a prokazuj lásku.** Tím že se za ně, či s nimi pomodlíš. Řekneš jim něco milého. Omluvíš se jim, oceníš je, povzbudíš, podle toho, co právě potřebují. Budeš s nimi plakat, budeš se s nimi smát. Tolik ke vztahům.

Druhou myšlenku o trestech za hříchy bych začal na hřbitově. Na náhrobku tam byl vytesán nápis: „Pane, nebud' nám přísným soudcem, ale milosrdným Spasitelem.“ Ten nápis, víc než o Bohu, vypovídá o člověku. Zračí se v něm lidská obava ze setkání s Bohem. Aby nás Ježíš ze strachu z Boha vysvobodil, dal nám podobenství o marnotratném synu a milosrdném otci. Díky němu víme, že **Bůh je milující otec, který neodsuzuje, ale zachraňuje. Nemusíme ho přemlouvat, aby se nám stal spasitelem, on jím je.**

Proč tedy Písmo hovoří o trestech pro hříšníky? Důsledkem každého hříchu je zlo, které ničí nás i druhé. **Hřích a utrpení jsou dvě strany jedné mince.** Jsou neodlučně spojeny. **Kdo sáhne po hříchu, přitáhne si i utrpení.** Někdy to pozná hned, někdy to chvíli trvá. **Ale všichni jednoho dne staneme tváří tvář důsledkům svých hříchů.** Uvidíme kolik utrpení jsme jimi způsobili Bohu, lidem i sobě. Nejen tím, že jsme konali zlo, ale i tím, že jsme nekonali dobro. **A toto poznání bude bolet.** Písmo tuto bolest vybarvuje jako pálení plamene.

Dílo spásy začíná tím, že nás Bůh před zlem varuje. A i když ho neposlechneme, neopouští nás. Podobně jako rodiče říkají dítěti, aby nesahalo na plamen ohně, Bůh nám říká: „Nehřeš. Spálíš se!“ A podobně **jako rodiče ošetřují děti, které se spálí, Bůh uzdravuje zraněné hříchem.** Na rány se přikládají obklady. Bolest zmírní, ale nemohou ji odstranit hned. Chvíli trvá, než bolest odezní. Podobně Boží milosrdenství zmírní naše utrpení, ale dokonalé uzdravení duše bude vždy spojeno s vnitřní bolestí, před kterou není úniku. Známe ji jako výčitky svědomí. **I když je nám odpuštěno, někdy ještě dlouho trvá, než nám vytrvalé působení Boží milosti přinese vnitřní usmíření a pokoj.** Není to však Boží trest, ale důsledek toho, že jsme Boha neposlechli. **Bůh si nelibuje v našem utrpení, ale soucítí s námi. A pomáhá všem, kdo mu v modlitbě otevírají své srdce.** Nebojme se ho, důvěřujme mu.